

реалізації державної влади, досліджень відповідальності за прийняття рішень у галузі прав людини.

Конституція України закріплює принцип незалежності суду, однак до його реального втілення досить далеко. Як слушно відмічають науковці, проблема незалежного, неупередженого та справедливого суду - одна із актуальних із багатьох проблем, що існують в країні. Адже без такого суду не може бути правової держави та демократичного суспільства. Суд - це інститут, що належним чином стверджує в державі Право, а в суспільстві Справедливість. Суд повинен бути суспільною установою де людина може знайти Правду. Рішення Суду - це правова істина в останній інстанції. Але на сьогодні в Україні немає суду, який би в повній мірі забезпечив реалізацію зазначених тверджень. Не завжди судді при здійсненні правосуддя підкоряються тільки закону та діють у відповідності із правовими принципами. Далеко не всі судові рішення є втіленням Права та Справедливості.

Зокрема, щоб стати самостійною і незалежною гілкою влади, судова влада повинна мати реальні повноваження контролю за діяльністю органів законодавчої та виконавчої влади, за відповідністю їх рішень Конституції України. Діюче законодавство не в повній мірі закріплює за судами таке право. В українській правовій системі ще не в повній мірі затвердилася традиція визнання судової гілки влади в якості інструменту захисту людської гідності, невід'ємних прав та свобод людини і громадянина.

Слід погодитися із думкою деяких вітчизняних науковців про те, що європейський вибір України, її шлях до Європи є, по суті, безальтернативним, незважаючи на наявність протилежних варіантів, а також «пошуку самобутньої української моделі», що пропонується деякими українськими політиками. Цей шлях — повернення до людини, забезпечення її свободи в умовах державної організації, піднесення її гідності, економічного процвітання та соціальної захищеності, захисту та гарантій фундаментальних прав і свобод. Розгляд справи «незалежним і неупередженим судом, створеним на основі закону» є важливою ознакою сучасної демократії.

Основи справжнього незалежного правосуддя, на жаль, все ще не забезпечені. Необхідні системні зміни по реформуванню судової системи, зміна принципів і механізму формування суддівського корпусу, очищення судової влади від суддів, що скомпрометували себе неправовими рішеннями в судових справах.

Система судової влади, що склалася і реформа, що пропонується проводитись відносно неї, у цілому відповідають вимогам часу і практично виправдовують себе. У зв'язку з цим потрібно досягати послідовного виконання регламентуючих норм, спрямованих на створення сильного і авторитетного правосуддя, здатного забезпечити реальний захист прав і свобод громадян. Необхідна зміна концептуальних підходів до організації власної діяльності, збільшення в ній гуманізму, моралі та відповідальності, орієнтація її на пошук шляхів зняття протиріччя між морально-необхідним та соціально-вимушеним у державній діяльності.

ЗАГАЛЬНОПРАВОВА ХАРАКТЕРИСТИКА КОНСТИТУЦІЙНОГО ПРАВА НА ТЕРИТОРІАЛЬНУ САМООРГАНІЗАЦІЮ НАСЕЛЕННЯ

Юрковська Л.Г., викладач кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС

Науковий керівник: к.ю.н., професор, професор кафедри загальноправових дисциплін ННПП НАВС Олійник А.Ю.

Постановка проблеми. Протягом останніх десятиліть проблематика конституційних прав та свобод людини і громадянина, їх системи та характеристики окремих видів постійно перебуває в центрі уваги юридичної науки та практики. Однак досі є низка дискусійних питань, до яких, серед іншого, належить і проблема визначення поняття і сутності тих конституційних прав та свобод людини і громадянина, згадка про які безпосередньо у другому розділі Конституції України не міститься, однак на їх існування та зміст

вказують положення інших розділів Основного Закону України. До таких прав належить, зокрема, конституційне право на територіальну самоорганізацію населення, що і зумовлює актуальність обраної теми.

Аналіз останніх досліджень. Серед вітчизняних досліджень останнього десятиліття, присвячених територіальній самоорганізації населення та органам самоорганізації населення (далі – ОСН), можна виділити роботи таких провідних вітчизняних вчених, як О.В. Батанов, І.І. Бодрова, В.В. Кравченко, П.М. Любченко, А.Ю. Олійник, М.В. Пітцик, С.Г. Серьогіна, Ю.О. Фрицький та ін., а також дисертаційні дослідження Д.В. Кольцової, Н.В. Мішиної, О.С. Орловського, О.Г. Остапенко. Вказані дослідники здебільшого зосереджують увагу на сутності, особливостях правового статусу, організації роботи ОСН, проте докладний аналіз самого конституційного права на територіальну самоорганізацію населення, яке лежить в основі діяльності ОСН в Україні, повною мірою не здійснюють.

Постановка завдання. У зв'язку з вище викладеним, метою даної роботи є характеристика поняття, основних принципів та видів конституційного права на територіальну самоорганізацію населення в Україні. Для досягнення поставленої мети в роботі вирішуються наступні завдання: визначається поняття конституційного права на територіальну самоорганізацію населення; встановлюються основні принципи конституційного права на територіальну самоорганізацію населення; аналізуються основні види конституційного права на територіальну самоорганізацію населення в Україні.

Право на територіальну самоорганізацію населення певною мірою передбачене у ч. 6 ст. 140 Конституції України, згідно з якою сільські, селищні, міські ради можуть дозволяти за ініціативою жителів створювати будинкові, вуличні, квартальні та інші органи самоорганізації населення і наділяти їх частиною власної компетенції, фінансів, майна. Однак правову природу та поняття права на територіальну самоорганізацію населення можна визначити лише на підставі комплексного тлумачення низки положень як Конституції України, так і Законів України «Про місцеве самоврядування в Україні», «Про органи самоорганізації населення» тощо.

Конституційне право на територіальну самоорганізацію населення - це передбачена Конституцією та законодавством України здатність та можливість частини територіальної громади брати участь у створенні з дозволу відповідної місцевої ради та роботі органів самоорганізації населення.

Згідно із ст. 5 Закону України «Про органи самоорганізації населення» основними принципами права на територіальну самоорганізацію населення в Україні можна вважати наступні принципи: законності; гласності; добровільності щодо взяття окремих повноважень сільської, селищної, міської, районної в місті (у разі її створення) ради; територіальності; виборності; підвітності, підконтрольності та відповідальності перед відповідними радами; підвітності, підконтрольності та відповідальності перед жителями, які обрали орган самоорганізації населення; фінансової та організаційної самостійності.

Конституційне право на територіальну самоорганізацію населення слід розглядати як об'єктивне та суб'єктивне право.

В об'єктивному значенні зміст вказаного конституційного права визначається відповідними положеннями Конституції України, Європейської Хартії місцевого самоврядування, Закону України «Про місцеве самоврядування в Україні», Закону України «Про органи самоорганізації населення», статутами територіальних громад, нормативними актами органів місцевого самоврядування (в першу чергу місцевих рад та їх виконавчих органів).

В суб'єктивному значенні конституційне право на територіальну самоорганізацію населення – це реальна здатність та можливість частини територіальної громади (жителів, що на законних підставах проживають на території села, селища, міста або їх частин) брати участь у створенні з дозволу відповідної місцевої ради та роботі органів самоорганізації населення з метою вирішення питань, віднесених законом до компетенції ОСН. На нашу думку, у суб'єктивному праві на територіальну самоорганізацію населення слід

вирізняти пасивний та активний аспект – право жителів обирати та бути органами до органу самоорганізації населення (ст. 6 Закону України «Про органи самоорганізації населення»).

Висновки. З вище викладеного можна зробити висновок, що конституційне право на територіальну самоорганізацію населення належить за своєю правовою природою до політичних прав і свобод людини та громадянина. Правова природа, особливості здійснення конституційного права на територіальну самоорганізацію населення потребують подальшого наукового дослідження, що в майбутньому дозволить врахувати потенціал та можливості інституту територіальної самоорганізації населення при підготовці та проведенні муніципальної реформи в Україні.

КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВІ ОСНОВИ ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІВ МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ ТА МІСЦЕВИХ ОРГАНІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ ІЗ ОРГАНАМИ ВНУТРІШНІХ СПРАВ В КОНТЕКСТІ ЗАХИСТУ ПРАВ ЛЮДИНИ І ГРОМАДЯНИНА

Кулик Т.О., викладач кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС
Науковий керівник: к.ю.н., професор, професор кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС Олійник А.Ю.

Взаємодія органів місцевого самоврядування та місцевих органів державної влади із органами внутрішніх справ, в першу чергу полягає у спільній діяльності із забезпечення законності та суспільної безпеки, попередженні масових заворушень, ліквідації надзвичайних ситуацій, крім того, зазначені органи ведуть спільну діяльність з профілактики правопорушень, правової освіти населення, захисту прав та інтересів засуджених та осіб, звільнених від відбування покарання.

Цікавим та на нашу думку досі актуальним залишається питання створення місцевої міліції. В Україні, зокрема у 2001 році Указом Президента України № 29/2001 від 22.01.2001 року «Про створення місцевої міліції» було впроваджено даний термін. Указом було передбачено, що місцева міліція утворюється органами місцевого самоврядування за спільним поданням місцевих державних адміністрацій та виконавчих органів сільських, селищних, міських рад, погодженим із Міністерством внутрішніх справ України, на базі підрозділів дорожньо-патрульної служби Державної автомобільної інспекції України, патрульно-постової служби та служби дільничних інспекторів міліції і утримується за рахунок коштів місцевого бюджету.

Правовий статус місцевої міліції безперечно виявлявся неоднозначним, що мабуть і спричинило скасування в 2008 році Указу «Про створення місцевої міліції».

Крім того, відомо, що формування спеціальних правоохоронних органів в структурі виконавчих органів місцевого самоврядування позитивно впливає на зростання ефективності функціонування самих органів місцевого самоврядування.

Реалізація ідеї створення місцевої міліції (муніципальної поліції) буде сприяти упорядкуванню взаємовідносин органів місцевого самоврядування з правоохоронними органами, дасть можливість органам місцевої влади цілеспрямовано впливати на криміногенну обстановку і залежно від останньої визначати чисельність і склад місцевої міліції (муніципальної поліції) стратегічно і тактику її використання, задовольняти потреби ресурсного забезпечення.

Зазначимо, що дискусія з цього приводу триває, так 28 листопада 2012 року в Київській міській державній адміністрації відбувся круглий стіл на тему: «Доцільність та можливі шляхи створення муніципальної міліції у м. Києві», ініційований Громадянським форумом міста Києва.

Одним із самих перенавантажених напрямків в сфері дотримання правопорядку в столиці є контроль за благоустроєм. Інспекторський склад Головного управління контролю за благоустроєм при притягненні до відповідальності порушників столичного благоустрою, зіштовхується із низкою